



## ZINĀS

Nīderlandiešu atvadu vizīte  
rajona padomē

2. jūlijā Preiļu rajona padomē viesojās Nīderlandes fonda «Stichting Gamma Dienstverlening» valdes delegācija, lai vērtētu, kas kopīgi padarīs sadarbības gados.

Tikšanās laikā mēs pateicāmies ilggadējiem sadarbības partneriem par finansiālu atbalstu dažādām nevalstiskām organizācijām, «Veselības un sociālās aprūpes centram «Aglona»», informē rajona padomes izpilddirektore Aina Pastore.

Tā kā rajona padomes beidz pastāvēt, vizītes ietvaros fonda pārstāvjiem notika arī vairākas tikšanās ar atsevišķu jaunizveidoto novadu domju priekšsēdētājiem.

Aglonas bazilikas koris piedalās  
koru festivālā Stokholmā

Aglonas bazilikas Kora skolas kora grupa šodien, 7. jūlijā, devās uz Stokholmu, kur no 8. līdz 12. jūlijam notiks 35. Starptautiskās bērnu un jauniešu kora Federācijas PUERI CANTORES (PC) 35. kongress — festivāls. Koris ir piedalījies jau trijos iepriekšējos PC kongresos — festivālos, kuri notika Vācijā, Itālijā, Polijā, informē Kora skolas kora diriģente Ieva Lazdāne. Parasti dalībnieki bija galvenokārt katoļu baznīcu kori, bet šogad aicināti dažādu konfesiju kori no visas pasaules. Kupls būs dalībnieku pulks — 124 kori no 16 valstīm. Aglonas dziedātāji čaki strādājuši, lai labi apgūtu festivāla programmu. Aglonieši ir to 12 pasaules kora vidū, kuri piedalīsies īpašā koncertā 9. jūlija vakarā. Korim tāpēc jāapgūst vēl papildus programma un viena dziesma jādzied vieniem pašiem. Tas ir liels gods un reizē ļoti liela atbildība. To mēs labi apzināmies un centīsimies godam pārstāvēt savu valsti, mīlo Aglonu, saka diriģente. Kora grupu pavada priesteris Juris Zarāns. Dižkibeles laikā brauciens var notikt, pateicoties Preiļu rajona padomes, audzēkņu vecāku un zviedru labdaru atbalstam.

## Mācīs ģimenes darboties kopā

11., 25. jūlijā un 8., 22. augustā Līvānos, Latgales mākslas un amatniecības centra radošajā keramikas darbnīcā, norisināsies ģimenes dienas, informē mākslas un amatniecības centra kultūras tūrisma organizatore Inita Šķelta.

Ir tik daudz skaistu, krāšņu lietu, kuras var iegādāties gan veikalos, gan gadatirgos. Ir tikai viens jautājums — vai šīm lietām ir īpašs mīļums un siltums? Dažām ir, dažām nav. Lai iegūtu priekšmetus ar mīļumu, skaņu, nokrāsām, Latgales mākslas un amatniecības centrā ir rasta iespēja visiem ģimenes locekļiem kopā profesionāla keramika vadībā no māla veidot tikai viņu ģimenei raksturīgu, vajadzīgu priekšmetu.

Viena nodarbība ietver virpošanu un veidošanu profesionālas keramiķes Eleonoras Pastares vadībā. Iepriekš vēlamies pieteikties pie keramiķes pa tālruni 29539740.

Preiļos meklēs dziedošas  
ģimenes LTN šovam

Preiļos notiks jaunā LNT šova «Latvijas ģimeņu dziedāšanas svētki» Latgales reģionālā atlase, «Novadnieku» informē Preiļu novada domes sabiedrisko attiecību speciālists Jānis Vairods.

17. jūlijā visas Latgales dziedošās ģimenes tiek aicinātas uz Preiļiem, kur notiks priekšatlase jaunā LNT šova «Latvijas ģimeņu dziedāšanas svētki» Latgales reģionālajai atlasei. Preiļu 1. pamatskolas sporta zālē (Daugavpils ielā 34, Preiļos) no plkst. 12.00 sāksies dziedošo ģimeņu reģistrācija un priekšatlase. Labākās dziedošās ģimenes kvalificēsies šova «Latvijas ģimeņu dziedāšanas svētki» Latgales reģionālajai atlasei.

Labākās Latgales dziedošās ģimenes Preiļos atkārtoti pulcēsies 20. septembrī, kad Preiļu 1. pamatskolas sporta zālē notiks LNT šova «Latvijas ģimeņu dziedāšanas svētki» Latgales reģionālā atlase, kuru, sākot no plkst. 21.00, tiesraidē translēs LNT. Šovu vadīs Lauris Reinīks. Reģionālās atlases labākie dalībnieki iekļūs šova finālā.

Aicinām atsaukties Latgales stiprās un dziedošās ģimenes un parādīt savu prasmī visai Latvijai! Latvijas ģimeņu dziedāšanas svētku projekta autori ir LNT radošais direktors Niks Volmārs un LNT producete Ilze Ancāne.

Preiļu rajona padomes  
arhīvs aizceļo uz  
Daugavpili

L PREIĻU  
GALVENĀ  
BIBLIOTĒKA



● Preiļu rajona padomes autovadītājs Bronislavs Putāns (attēlā no kreisās), rajona padomes izpilddirektore Aina Pastore un pašvaldības juriskonsulte un arhivāre Vita Znotiņa gatavi doties kārtējā reisā uz Daugavpils zonālo Valsts arhīvu.

Turpinās Preiļu rajona padomes arhīva apstrāde un materiālu nodošana turpmākai uzglabāšanai.

Līdz ar administratīvi teritoriālo reformu un rajonu padomju likvidēšanu sākušās pārmaiņas, kas turpmāk skars ikvienu no mums. Tajā skaitā arī, piemēram, rajonu pašvaldību dokumentu sakārtošana un to nodošana turpmākai uzglabāšanai Daugavpils zonālajā Valsts arhīvā. Tas nozīmē, ka pēc dažādām izziņām, informācijas, dokumentu kopijām būs jānodas uz Daugavpili.

Pagājušajā nedēļā, 3. jūlijā, Preiļu rajona padomes izpilddirektore, administrācijas vadītāja Aina Pastore un rajona pašvaldības juriskonsulte un arhivāre Vita Znotiņa uz Daugavpili aizveda kārtējo kravu ar dokumentiem, aptuveni 500 kilogramus. Šī nebija pirmā reize, iepriekš uz arhīvu aizgādāti saipi ar materiāliem par agrākajiem gadiem. Šoreiz rajona padomes automašīnā tika sakrauti dokumenti par 2007. gadu.

«Jau šī gada sākumā saņēmām arhīvu direkcijas vēstuli ar atgādinājumu, kā visi materiāli jāsaņem, jāapstrādā un jānodod uzglabāšanai arhīvā,» stāsta A. Pastore. «Protams, ar to esam nodarbojušies arī iepriekš, taču kopējais darba apjoms ir liels. Vienīgi dažādu projektu materiāli un grāmatveidības dokumentācija nonāks atbildīgās pašvaldības, tas ir, Preiļu novada domes ziņā.»

Šogad rajona padomē dokumentu ir mazāk, jo kopš gada sākuma samazinājies īstenojamu projektu skaits, arī ministrijas vairs neesot pārlieku traucējušas ar savām prasībām. Taču iepriekšējo gadu laikā pašvaldības arhīva plaukti bijuši pilni.

Uz zonālo arhīvu jānogādā pilnīgi visas agrāko gadu (kopš rajona dibināšanas 1950. gadā) lietvedībā esošās lietas. Tiesa, daudz kas atbilstoši noteikumiem nodots arhīvā jau sen. Speciālistiem ir savas prasības par to, kā dokumentiem jābūt apstrādātiem — kā jāsaņem, jānumurē, jāizveido apraksts un tā tālāk. A. Pastore šajā sakarā teic lielu paldies pensionārei Emilijai Vaivodei, kas palīdzējusi tikt galā ar dokumentu kalniem. Emilijas kundzei arhīva lietās ir liela pieredze, tāpēc ar



● Preiļu rajona padomes arhīvā uzglabātie materiāli ir atbilstoši apstrādāti, sarakoti un sakrauti maisiņos. Kārtējā dokumentu krava, kas sver aptuveni 500 kilogramus, ir tikai viena no nedaudzajām, kas jau nodotas Daugavpils zonālajā Valsts arhīvā. Kopumā tās ir vairākas tonnas dokumentu ar dažnedažādiem lēmumiem, informāciju, vēstulēm un citām svarīgām ziņām. Ja kaut ko no šīs informācijas ar laiku ievajadzēsies kādam no mums, brauksim uz arhīvu Daugavpili un, saņemusi nepieciešamo, maksāsim ragā. Foto: L. Kirillova

viņu noslēgts attiecīgs līgums. Par pensionāres veikumu arhivāriem neesot bijis nekādu iebildumu.

Atsevišķā kravā uz zonālo arhīvu būs jāved rajona padomes vēlēšanu komisijas materiāli. Savu kārtu gaida dokumenti par 2008. gadu. Pēdējais brauciens uz Daugavpili paredzēts šī gada nogalē, kad darbu beigs rajona padomes administrācija. L. Kirillova

## NACIONĀLĀS ZIŅAS

### Zeme ir kļuvusi tik nevajadzīga valstī

Laikā, kad strauji pieaug bezdarbs, Latvijā ir tūkstošiem hektāru zemes, kas netiek izmantota un aizaug ar krūmiem. Eksperti uzskata, ka Latvijai ir iespējas panākt lūzumu, lai zeme, kas ir Latvijas ekonomikas pamatresurss, tiktu izmantota un nestu augļus. Gados vecāki cilvēki, kam pašiem nav traktora un trūkst līdzekļu tehnikas nomāšanai, ir viena daļa īpašnieku, kas nespēj apstrādāt savu zemi. Otra daļa ir pilsetnieki, kas savu zemi laukos nekopj un neiznomā. Dati par to, cik daudz Latvijā ir neapstrādātas zemes, ir atšķirīgi. Deviņdesmitajos gados Latvijā bija 2,4 miljoni hektāru lauksaimniecībā izmantojamās zemes. Tagad skaitļi svārstās no 1,5 līdz 1,8 miljoniem. Daļa neapstrādātās zemes ir dabiski apmežojusies vai mežus iestādījuši cilvēki. Neapstrādāto lauksaimniecībai izmantojamo zemju apgūšana nav Zemkopības ministrijas prioritāte numur viens. Zemes ilgtspējīgās apsaimniekošanas nodaļas vadītāja Valentīna Mičurina norāda, ka valsts politika šajā jautājumā izpaužas kā finansiāls atbalsts tiem, kas zemi apsaimnieko, tostarp vienotās platības maksājumi. Tomēr visas zemes apstrāde nav ministrijas pašmērķis, jo aprēķini liecinot, ka Latvija pati sevi var pabarot, pat apstrādājot tikai vienu miljonu hektāru.

### Nemaksājot nodokļus, strādā teju katrs trešais, a ko darīt?

Dramatiski pieaugusi nelegālā nodarbinātība. Strādāšana bez darba līgumiem un aplokšņu algas ik mēnesi valsts budžetam atņem daudzus miljonus latu. Valsts darba inspekcija ielū, ka bez darba līguma, nemaksājot nodokļus, šobrīd strādā teju katrs trešais. Ekonomiskās krīzes apstākļos arvien vairāk cilvēku ir spiesti strādāt nelegāli. Valsts darba inspekcija norāda — viena no kritiskākajām sfērām ir būvniecība. Patvaļā pret darbiniekiem un valsti īpaši bieži sastopama sīkuzņēmēju vidū. Cilvēki, par kuriem netiek maksāti nodokļi, lielākoties norāda, ka galvenais viņiem ir tas, lai būtu darbs, tāpēc neko lietas labā no savas puses darīt nevarot. Sergejs, strādā celtniecībā: «Nodokļi ir lieli. Darba devējam nav izdevīgi maksāt. Jā, sodi ir pietiekoši bargi. Tas, protams, baida, a ko darīt?»

### Latvija sasniegusi jaunu Ginesa pasaules rekordu

Latvija sasniegusi Ginesa pasaules rekordu kategorijā «Vislielākais dalībnieku skaits, kas 24 stundās piedalās 100 metru stafetes skrējienā», informēja Aizsardzības ministrijas pārstāve Vineta Kleine. Stafete «Skrien! Par Latviju» no 2008. gada 18. oktobra plkst. 11.00 līdz 19. oktobra plkst. 11.00 norisinājās Rīgā, stadionā «Daugava». Pasākums bija dāvana Latvijas 90. dzimšanas dienā, kuru svinēja pagājušā gada rudenī. Šī skrējiena idejas autors bija grupas «Borowa MC» dalībnieks Aigars Runcišs. Mēģinot pārspēt reģistrēto Ginesa pasaules rekordu attiecībā uz 100 metru stafetes skrējiena dalībnieku skaitu, kas piederēja Singapūrai, stafetes skrējienā piedalījās 3807 cilvēki no visas Latvijas un arī ārzemēs. Lai stafetes skrējienam iegūtu Ginesa rekorda statusu, bija nepieciešams ievērot organizācijas «Ginesa pasaules rekordi» (Guinness World Records) prasības. Skrējienam notika starptautisku vieglatlētikas sacensību sarīkošanai atbilstošā stadionā, visā rekorda uzstādīšanas laikā tika izmantots viens un tas pats skrējiena celiņš, dalībnieki skrējienā varēja piedalīties tikai vienu reizi, stafetes kociņa nodošana notika pēc 100 metriem, stafetes maiņas un skrējiena norisi uzraudzīja tiesneši — liecinieki.

Sagatavoja T.Elste

## NOVADNIEKS

Redaktore Tamāra Elste

Pasūtījuma indekss 3033.

Reģistrācijas apliecība nr. 000701018.

Izdevējs — SIA «NOVADNIEKS REDAKCIJA».

Redakcijas adrese: Brīvības ielā 14, Priekš, LV-5301.

Elektroniskais pasts: novadnieks@axel.lv

Tālr. 65307056, mob. tel. 29410288 (redaktorei),

65307057 (reklāmas un sludinājumu pieņemšana),

65307058, 65307059 (zurnālistiem). Fakss 65307057.

Par sludinājumu saturu atbild to iesniedzējs.

Laikrakstā publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo

redakcijas viedokli.

Pārpublicējot atsauce uz «Novadnieku» obligāta.

Laikraksts iespiests SIA «Latgales druka» Rēzeknē.

Mājas lapa internetā: [www.novadnieks.lv](http://www.novadnieks.lv)

Laikraksts iznāk astoņas reizes mēnesī  
(otrdien, piektdien).

*Daudzas nulles priecājušās,  
ka stāvējušas blakus vieniniekam;  
daudzas noklusējušas,  
ka stāvējušas aiz komata.*

V. Korālus

## Saeima atbalsta grozījumus Konkurences likumā

**18. jūnijā Saeima otrajā lasījumā kā  
steidzamus atbalstīja  
Tautsaimniecības, agrārās, vides  
un reģionālās politikas komisijas  
sagatavotos grozījumus  
Konkurences likumā, kas novērš  
lielveikalu iespējas  
Latvijas ražotājiem uzspiest  
netaisnīgus līguma nosacījumus,  
ziņo Saeimas Preses dienests.**

Raksturojot likuma grozījumu būtību, Tautsaimniecības, agrārās, vides un reģionālās politikas komisijas deputāts Dzintars Zaķis (JL) Saeimas sēdē uzsvēra, ka tie izlīdzina konkurenci starp tirgotājiem un piegādātājiem. «Turpmāk veikalu ķēdes nevarēs no ražotājiem pieprasīt nedz maksājumus, nedz atlaides, nedz par preču piegādi, nedz par preču atrašanos mazumtirdz-

niecības vietā vai nez par kādiem tirdzniecības veicināšanas pasākumiem,» skaidroja Dz. Zaķis.

Tāpat likuma izmaiņas nosaka termiņu, kādos tirgotājam ar ražotāju jānorēķinās par svaigu pārtikas produktu realizāciju. Grozījumu izstrādē bija iesaistīti gan tirgotāji, gan ražotāji, gan arī konkurences uzraugu pārstāvji un ir atrasts kompromiss, ka norēķinu termiņu nosaka tikai precēm, kas ātri bojājas, atzina Tautsaimniecības, agrārās, vides un reģionālās politikas komisijas priekšsēdētāja biedrs Vents Armands Krauklis.

Turpmāk tirgotājam par piegādātājam jāpārtikas precēm, kuru derīguma termiņš ir īsāks par 20 dienām, būs jānorēķinās 30 dienu laikā.

Pamatojot šādas prasības nepieciešamību, pārtikas ražotāji vairākkārt

uzsvēruši, ka šobrīd naudas aprīte ir pārāk lēna un īpaši laikā, kad visiem uzņēmējiem trūkst apgrozāmo līdzekļu, lauksaimnieki piespiedu kārtā kredīte tirgotājus.

Turpmāk par netaisnīgu un nepamatotu tiks uzskatīta maksājumu un atlažu piemērošana vai uzspiešana par preces piegādi un izvietošanu veikala plauktos. Prasība neattieksies uz objektīvi pamatotiem maksājumiem par jaunas, patērētājiem nezināmas preces virzīšanu tirgū.

Likuma izmaiņas stāsies spēkā 2009. gada 1. septembrī.

Grozījumi Konkurences likumā otrajā galīgajā lasījumā tika pieņemti 86 deputātiem balsojot «par», nevienam deputātam nebalsojot «pret» un nevienam neatturoties.

## JŪS ZVANĪJĀT

### Nedienas ap atkritumu konteineru

**Preiliete, Daugavpils iela 29. nama  
iedzīvotāja, pensionāre  
Helēna Ščadriniece pagājušajā  
nedēļā piezvanīja uz redakciju,  
lai izstāstītu par mājas  
iedzīvotāju problēmu saistībā  
ar sadzīves atkritumiem.**

Viņasprāt, SIA «Preiļu saimnieks» atkritumu apsaimniekošanas daļa nav rīkojusies pārdomāti, ielas malā pie mājas uzstādot vienu atkritumu konteineru. Tas būtu pietiekami 29. mājas dzīvokļu iemītniekiem, bet daudz par maz apkārtējo māju iedzīvotājiem, kuri tur regulāri izberot sadzīves atkritumus un dažnedažādas druzas. Brīvdienās ap konteineru sakrājoties atkritumu kalni, kas karstajās vasaras dienās radot nepatīkamu smaku, vairojot mušas un pa atvērtajiem logiem radot nepatīkamu atmosfēru arī dzīvokļos.

Ščadrinieces kundze pastāstīja, ka, meklējot izeju, konteineru pārvietojuši un novietojuši to pagalmā. Taču ar šādu rīcību bijuši nemierā ielas pretējā pusē esošā nama iedzīvotāji. Viņi turpinājuši nest atkritumus un mest tos kaudzē. Vārdu apmaiņa beigusies ar to, ka nācies vien metāla konteineru vilkt atpakaļ uz ielas stūri, lai būtu vismaz kaut kāda kārtība. Vai tad pašvaldības uzņēmam vairs neesot brīvu konteineru, ko nolikt ielas pretējā pusē, lai kaimiņi savu šmuci paturētu pie sevis, jautā pensionāre.

SIA «Preiļu saimnieks» komunālās daļas vadītāja Zenta Igoļniece «Novadniekam» pastāstīja, ka par situāciju



● Astoņu dzīvokļu iemītniekiem no Daugavpils ielas 29. nama bieži nākas ostit nepatīkamu smaku, kas rodas no pārpildītā atkritumu konteineru. Viņi nevar vien sagaidīt, kad pašvaldības uzņēmums kaimiņiem uzstādīs pašiem savu miskasti. Pie tam iebraucamais ceļš ir bedrains un lietus laikā tur sakrājas pamatīgas peļķes. Foto: A.Šņepsts

esot informēta un solīja, ka kopā ar speciālistiem padomāšot, kā atkritumu savākšanu uzlabot. Vairāk problēmu esot bijis pērn, kad Daugavpils iela tika remontēta un atkritumu savākšanas mašīna pie mājas nevarēja piebraukt. Taču pašlaik dienesta darbinieki cen-

šoties konteineru iztukšot pēc iespējas biežāk, tāpēc druzas sakrājoties vienīgi brīvdienas nogalēs. Domāju, atradīsim iespēju uzstādīt konteineru arī kaimiņiem, sola Z. Igoļniece.

L. Kirillova









# Selamat datang, Malaysia! Laipni lūgti Malaizijā!

Pavisam nesen Livāņu folkloras kopa «Ceiruleits» atgriezās no tālā ceļojuma pa Malaiziju, kur piedalījās Pasaules ražas svētkos (World Harvest Festival 2009). Astonpadsmit dienu ilgajā ceļojumā gūts bezgala daudz iespaidu, jaunu draugu un patīkamu emociju. Pasaules ražas svētkos piedalījās arī deju grupas no Indijas un Šrilankas.

Pagājušā gada rudenī Livāņu folkloras kopa «Ceiruleits» saņēma CIOFF Malaysia Nacionālās sekcijas vadītāja Hasima Salima ielūgumu piedalīties Pasaules ražas svētkos Malaizijā. Sapnis — nokļūt Malaizijā, piepildījās. Vairāk kā pusmēnesi ilgajā ceļojumā piedzīvots un redzēts ļoti daudz. Latvijas Republikas pilsoņi var iebraukt un uzturēties Malaizijā līdz 90 dienām gada laikā bez vīzas. Bet mēs bijām īpašā statusā, tāpēc nācās kārtot vīzas un doties pēc tām uz Zviedriju. Malaizijā aizliegts ievest narkotikas, tāpēc vizā ir ieraksts, ka par narkotisko vielu ieviešanu draud nāves sods. Mums šī zeme šķita ļoti, ļoti tāla. Lidojumā pavadījām vairāk nekā 17 stundas. Vispirms lidojām uz Amsterdamu, kur brīvajā laikā starp lidojumiem apmeklējām izslavēto Keukenhofas ziedu dārzu. Nokļuvām tur pašā liliņu ziedēšanas laikā. Īsta ziedu paradīze!

Tālāk lidojām uz Singapūru, kura atmiņā paliks ar savu augstā līmeņa lidostu. Visas lidostas grīdas izklātas ar mīkstiem paklājiem un acis priecē simtiem orhideju dažādos toņos. Ieejot lidostā, ar speciālu aparatūru katram tika izmērīta temperatūra, jo šeit tiek veikti visi drošības pasākumi, lai izvairītos no saslimstības ar cūku gripu. Ar bezmaksas interneta palīdzību, kurš šeit pieejams brīvi, sazinājāmies ar mājiniem, lai mājās palikušajiem draugiem. Tad ar aviokompānijas Air Asia lidmašīnu lidojām uz Kučingu (Kuching), pilsētu Borneo salā, kura tiek dēvēta par kaķu pilsētu. Pilsētā ir redzamas vairākas lielas kaķu skulptūras. Paši kaķi gan te divaini — astes vietā tikai mazs aizmetnītis.

Lidostā mūs sagaidīja smaidīgs malaizietis, kura garie mati sniedzās pāri mugurai. Saņēmuši bagāžu, devāmies ārā no lidostas. Tur mūs ar smaidu sejā sveica festivāla direktors Naravi Rašīdi ar savu ģimeni. Iekārtojamies autobusā un pēc 50 minūšu ilgā braucienā nokļuvām Saravakas kultūras ciematā (Sarawak Cultural Village), kurš kļuva par mūsu mājvietu visu festivāla laiku. Ārā valdīja melna tumsa, tāpēc neko lāgā nevarēja redzēt.

Kad ieradāmies ciematā, tikām iepazīstināti ar mūsu pavadoni Leo, kurš bija kopā ar mums visu festivāla laiku. Jutāmies nedaudz izbrīnīti par Leo ārējo izskatu. Viņš mums pat pajautāja, kāpēc mēs uz viņu tā skatāmies. Droši vien tāpēc, ka Leo senči ir meklējami starp Austrālijas aborigēniem (šīs iezīmes redzamas viņa sejas vaibstos un ķermeņa ausībūvē). Visu uzmanību piesaistīja ausu caurumos ielikti mežakuļi ilknī.

Pēc iepazīšanās devāmies uz zvejnieku māju. Ceļš veda pa koka laipām. Pa ceļam Leo izstāstīja, ka te mājot 140 dažādas čūsku sugas. Mūs pārņēma iekšēja baiļu sajūta. Diķi koncertēja vārdes. Leo zināja stāstīt, ka tas

## Īsa informācija par valsti:

Iedzīvotāju skaits: 27 544 000  
Platība: 329847 km<sup>2</sup>  
Galvaspilsēta: Kuala Lumpura  
Naudas vienība: Malaizijas ringits  
MYR; 5 MYR = ~ 1 LVL  
Laika starpība: +6 h  
Reliģija: islams 85%, budisms, hinduisms

esot uz lietu. Un, ja listot lietus, tas liecinot, ka šeit esot ieradušies ļoti laimīgi. Pirmais iespaids dažiem bija briesmīgs — jāguļ mājā, kur starp dēļiem ir diezgan lielas spraugas. Šur tur varēja mani pa sienu aizraipojam ķirzakas. Ar smagajiem čemodāniem nācās rāpties augšā pa koka bluki iecirstām kāpnītēm. Bija interesanti! Jutāmies kā ekotūristi, kā neskartās dabas baudītāji. Diezin vai pie mums kāds ļautu gulēt Brīvdabas muzejā, kur tev blakus atrodas vērtīgas kultūrvēsturiskas liecības.

Pamostoties no rīta, mēs ieradījām patieso ainu — mūsu skatīenam pavērsās zaļā paradīze — visapkārt sulīgs zaļums, mūzeja vidū diķītis, kuram apkārt izkārtotas koka mājas, palmas, banānkoki un vareni kalni. Smilšainā pludmale, kurā pavadījām lielāko dienas daļu.

Jau pašā pirmajā dienā tikām iepazīstināti ar Saravakas kultūras ciematu. No šīs ekskursijas uz zinājām ļoti daudz par Malaizijas vēsturi, iedzīvotājiem un kultūru.

Malaizijai ir bagāta vēsture. Kedahas štats ziemeļos tiek uzskatīts par vienu no senākajiem — indo — budiskā civilizācija šeit sniedzas līdz pat trešajam gadu tūkstošim pirms mūsu ēras un tās ziedu laiki ilga 10 gadsimtus. Malakas štats atrodas vairāk uz dienvidiem pie jūras ceļiem un 14. gadsimta beigās, pateicoties veiksmīgai tirdzniecībai ar krustnagliņām, muskatriekstiem un pipariem, starp nākamajām koloniālajām lielvalstīm ieguva pasaules garšvielu salas slavu. No 1509. gada Malaizijā ienāca portugāļi, tad holandieši un angļi.

Valsts atrodas Āzijas dienvidaustrumos uz Malakas pussalas un Borneo salas ziemeļos. Malaizijas sauszemes daļu (Malaizijas ziemeļi) un austrumu daļu (Borneo) atdala 600 kilometrus plata Dienvidķīnas jūra. Malaizijas lielākās salas ir Langkavi, Penang, Tiomina.

Īpaši daudz tiek domāts par tūrisma industrijas attīstību. Festivāla laikā tikties ar mums bija ieradies pats Malaizijas tūrisma ministrs. Malaizijā tūrisma industrija ir viena no vadošajām valsts ekonomikā.

Ceļojot un nakšņojot dažādās vietās, ir iespējams izbaudīt vietējo kultūru, apmetoties kādā no garajām mājām Saravakas un Sabaras upes krastos. Šīs ēkas izmitina cilvēku kopienas zem viena gara jumta, kur telpa ir atdalīta ar plānām sienām. Arī mēs



● Saravakas kultūras ciemats (Sarawak Cultural Willage) bija «Ceiruleiša» mājvieta visu festivāla laiku.

izbaudījām dzīvi šādā Ibana cilts garajā mājā. Arī ciematā, kurā mēs apmetāmies uz dzīvi, piesaista tūristus, jo te var iznomāt telpas, uz vietas nobaudīt tradicionālo virtuvi un divas reizes dienā baudīt kultūras šovu. Muzejam piederēja deju grupa parāda visām ciltīm raksturīgākās tradīcijas. Arī mēs kopā ar viņiem radījām savas valsts tradicionālo kultūru. Divas dienas cepām pankūkas un pasniedzām ar ievēriju un medu. Malaiziešiem tās ļoti garšo.

Valsts etniskās grupas pamatsastāvā, kas arī nosaka Malaizijas multikulturālo daudzveidību, ir indieši, ķīnieši un malajieši. Dažādajām tautībām un ciltīm, neskatoties ne uz ko, tomēr ir daudz kas kopīgs. Viesmīlība ir raksturīga visiem Malaizijas iedzīvotājiem, tāpat kā nosvērtība un mierīgums. Šeit ļoti liela uzmanība tiek veltīta ģimenes tradīcijām.

Malajieši — pati lielākā iedzīvotāju grupa — un visas viņiem radniecīgās tautības ir apvienoti kategorijā «bumiputra» («Zemes dēļi»), viņi ir islamiķi un runā malajiešu valodā. Lielākajai daļai malajiešu ir raksturīgi dzīvot kopienās tradicionālajos ciematos — kampungās.

Ķīnieši lielākoties ir to ķīniešu, kuri 19. gadsimtā, bada un nabadzības spiesti, atnāca no Ķīnas dienvidu provincēm, pēcteči. Daudzi no viņiem arī šodien runā savu senču dialektos, reliģija ir konfūciānisms, daoisms un budisms. Lielākajās pilsētās ķīnieši ir etniskā vairākumā un viņu rokās atrodas gan tirdzniecība, gan rūpniecība. Ļoti daudz par ķīniešu dzīvi mēs uzzinājām, viesojoties Brīvdabas muzeja ķīniešu mājā. Ķīniešiem agrāk ir bijusi ļoti interesanta aizraušanās — viņi vākuši putnu ligzdas. Par 1 kg savākto putnu ligzdu varējis nopelnīt MYR 300. Ligzdas tika izmantotas zupas vārīšanai. Lai dabūtu no ligzdas putnu siekalas, bija jāveic vesela procedūra — vispirms ligzdu uz vienu diennakti iemērcā, tad ar pinceti izvalkāja putnu spalvas, bet pašas siekalas (kaut kas līdzīgs celofāna gabaliņiem) salika uz sieta notecētis. Tad zāvēja trīs dienas. Sāpēja briketēs (37,9 g) un pārdeva par MYR 290. Zupai praktiski neesot nekādas garšas, tāpēc tai pievienojot jēlcukuru. Šī



● Folkloras kopa «Ceiruleits» vadītāja Anna Kārkle kopā ar malaiziešu meitenēm.

delikatēse no aprītes nav izgājusi un nopērkama ir vēl joprojām.

Te ieradījām īstu piparu koku. Pipari aug ķekaros, gluži kā vinogas. Pipari šeit ievesti no Šrilankas. Ķīniešu mājas saimniece mums izrādīja gan melnos, gan baltos piparus un izstāstīja par to atšķirīgo apstrādes tehnoloģiju un pielietojumu. Lai cik divaini arī nebūtu, pipari bija kā piedevas pat konfektēs.

Ķīniešu mājā mēs pamanījām arī līdzību ar mūsu tautu — redzējām rokas dzirnavas (ļoti līdzīgas mūsējām), kuras domātas risu mašanai.

Te mēs uzzinājām, kā, izmantojot dažādus mezglu veidus, tiek gatavotas rotaslietas.

Pēdējās divas nakts nakšņojām viesnīcā, kura atrodas Ķīniešu kvartālā. Svētdienās viss kvar-

tāls pārvēršas par vienu lielu tirgu. Burzma tirdziņā, tirdzotāji reklamē savu preci un aicina iegādāties ādas izstrādājumus, elektropreces, augļus, apģērbu un citas dzīvei nepieciešamās lietas.

Malaizijas oficiālā valoda ir malajiešu, savukārt daudzi indieši runā arī tamilu, bet ķīnieši — vienā vai vairākos ķīniešu valodas dialektos. Esot Malaizijā, jāreķinās, ka angļu valoda izrunas ziņā šeit būs mazliet savādāka nekā Eiropā, īpaši ja vietējie iedzīvotāji savā starpā runā angļu. Ja kā gaitā sajaucoties ar vietējiem valodām, izruna un stils ir mainījušies.

A. Kārkle,  
folkloras kopa  
«Ceiruleits» vadītāja  
Nobeigums nākamās otrdienas  
«Novadnieka» numurā.

# «Mazās hronikas» jeb Frankas Untis dzīves apraksts

*Nobeigums. Sākums «Novadnieka» 9., 16. un 30. jūnija numuros.*

## Dzīve pie Naaizmērstules

Mācoties Aglonas ģimnāzijas 3. klasē, pārcēlos dzīvot pie mūsu dārgās saimniecītes Rozālijas Tabīnes — Naaizmērstules. Pie viņas jau dzīvoja mans draugs Pēteris Ručs, kā arī vairāki citi puīši. Pildījām saimniecības noteikumus un jutāmies daudz labāk un brīvāk nekā zēni skolas internātā.

Rozālijas Tabīnes mājiņa atradās netālu no vidusskolas aiz mežiņa. Tas gan bija skaists, caurvīts ar taciņām. Gājām pa to dienās un naktīs, neviena nebaidoties. Tabīne par mums ļoti rūpējās un gribēja, lai mēs izaugtu par īstiem Latgales dēliem. To, ka viņa ir rakstniece Naaizmērstule, mēs nemaz nezinājām. Visi kopā ēdām vakariņas, klausījāmies pasakas, ko viņa stāstīja, vakaros skaitījām lūgšanas, lai mums labi klātos, dzīvojot uz šīs zemes.

Mam saimniecības priekšā bija zināmas privilēģijas, jo es te biju gados vecākais un stiprākais. Palīdzēju veikt dažādus saimniecības darbus, uzturēt kārtību mājā. Uztaisīju apmetumu visām mājas logu apmalēm, gādāju par malkas sagatavošanu, lai mums visiem ziemā būtu labi un silti. Cik atceros, Rozālijai Tabīnei par dzīvošanu neko nemaksāju.

Vienreiz es izdarīju lielu muļķību, jo, nodevies darbā, veselu nedēļu negāju uz skolu. Toreiz sacītu desmit vezumus žagaru. Kāpēc tā darīju? Tapēc, ka gribēju padarīt iesākto darbu līdz galam. Vidnālg, vai lūza vai plīsa. Skolā glāses audzinātais vaicāja, kāpēc esmu kavējies mācības, bet es sameloju. Teicu, ka strādāju, lai nopelnītu sev maizi. Skolotāji, liekas, tam neticēja un man ceturksni samazināja atzīmi uzvedībā par skolas kavēšanu. Tas bija mans vienīgais pārkāpums mācību laikā Aglonā.

Rozālijai Tabīnei bija neliels dārziņš, mēs, protams, palīdzējām darbos. Lejā pie grāvja atradās skaista pirtiņa, kur bieži pērānīes. Saimniecību vadīja divi sirmie veciņi, kurināja krāsnis, vārīja mums visiem putru un tēju, cepa garšīgus *blīņus*.

Ko vēl varu teikt par Latgales lielāko rakstnieci Naaizmērstuli? Viņa bija īsts Dieva cilvēks. Katru dienu cēlās agri un ar puķēm rokās devās uz Aglonas baznīcu. Tur gāja pie grēksūdzes, katru dienu paņēma svēto Komūniju, lūdzās ilgi. Atņakusi mājās, ēda pusdienas, atpūtās, vēlāk savā istabā kaut ko rakstīja. Mums toreiz neienāca prātā painteresēties, ko viņa raksta. Zēl...

## Kā es kļuvi par Pulkvedi

Aglonā mēs, ģimnāzisti, kopā ar Daugavpils 4. pulka karavīriem piedalījāmies armijas manevros. Uz manevriem bija ieradušies daudzi ārzemju militārie atašēji, kuri vēroja notiekošo.

Manevru noslēgumā notika sacensības šaušanā ar kara šautenēm un istām patronām. Es izdarīju trīs šāvienus, visi trīs tērēja desmitniekā. Pēc manevriem mūs visus saaicināja uz Aglonas ceļa, kur notika parāde. Ģenerālis



● 1939. gada 12. decembrī Pēteris Ručs (no kreisās) un Antons Vaivods, Latvijas armijas karavīrs, pirmo reizi mūžā šķērso «mūsu metropoles» — Rīgas ielas.

Bangerskis apdāvināja labākos manevru dalībniekus. No ierindas izsauca arī mani. Ģenerālis jautāja: «Vai esat pulkveža Vaivoda dēls?» Es atbildēju, ka nē. Tad viņš man par precīzu šaušanu pasniedza grāmatu ar Kārļa Ulmaņa biogrāfiju. No tā laika mani skolā iesauca par Pulkvedi.

Abas man uzdāvinātās K. Ulmaņa grāmatas glabājās mājās Brokovskos. Kara laikā tur notika vairākas kratīšanas, grāmatas, protams, tika atņemas. Kur tās ir tagad, nezinu.

Aglonā mani vienmēr velk pie sevis, tāpat kā Vārkava. Kad pēc ilgāka laika ierodos uz 15. augusta dievkalpojumu, liekas, ka esmu atgriezies trīsdesmitajos gados.

## Ko darīt tālāk

1939. gadā, saņemot ģimnāzijas beigšanas apliecinājumu, daudz maz biju apguvis piecas valodas, taču bija jādomā, ko darīt tālāk. Kad pagāja «vasara zaigā» ar zaļumballēm un orķestriem, aizgāju armijā.

Dienēju sapieru pulkā Boldeņā. 1939. – 1940. gada ziema bija barga, sals sasniedza 40 grādus, bet kazarmās turējās siltums. Ar dižkareivja pakāpi demobilizējās. Faktiski sapieru pulku 1940. gadā likvidēja, kareivjus ieskaitīja Sarkanajā Armijā. Man ap to laiku bija jau 24 gadi un tāds *vecus* armijā vairs neturēja.

Tā paša gada septembrī iestājos Latvijas Universitātes Juridiskajā fakultātē. Rīgā ierados ar 30 latiem kabatā un maizes sainīti padusē. Dzīvoju pie saimniecības Alizes Trimeres Kurbada ielā. Viņai piederēja šnaučamās tabakas fabričiņa, kurā strādāja četri cilvēki. Viņas vīrs Otto Trimers jau bija miris (tagad abi ar Alīzi guļ Meža kapos blakus skaistajam Meierovica piemineklim). Par istabu maksāt nevajadzēja, jo apņēmos viņas meitiņai mācīt latīņu valodu.

Mācījās labi un par to ziemas brīvdienās saņēmu ceļazīmi uz Bīriņu atpūtas namu. Toreiz vēl

līgā nesapratu, tikai nojautu, ka dzīvoju brīnišķīgā pili, kur visa kā pa pilnam. Daudz ceļojām pa skaisto Cēsu apkārtni, nodarbojāmies ar sporta spēlēm un tā tālāk.

## 1941. gada jūnijs

1941. gada 14. jūnija rītā piecēlos agri un aizgāju uz frizētavu. Friziere man vaicāja, vai zinu, kas naktī noticis. Es nezināju neko. Viņa man pastāstīja, ka arestējot cilvēkus. Vedot latviešus un citus krieviem nevēlamus pilsoņus uz Sibīriju. Karavīri ar kaļiem durķiem stāvēt blakus.

Aizgāju uz universitāti un sāku ieklausīties, ko saka citi studenti. Taču visi bija ļoti piesardzīgi un daudz neko nerunāja. Visi baidījās, ka var aizvest arī viņus. Tā mēs satraukumā nodzīvojām līdz 22. jūnija rītam, kad sākās karš ar Vāciju. Kara pirmajā dienā bija jākārto pirmā kursa pēdējais eksāmens. Biju tā *nozubrījis*, ka galīgi nezināju, kas notiek pasaulē.

Vispirms redzēju, kā atlido vācieši ar saviem *meseršmitiem*, bombardēja pāri Daugavai dažādas noliktavas, dzelzceļu. Notika arī gaisa kaujas. Tajā pašā dienā saņēmām rīkojumu apsargāt universitāti. Man ar kādu ebreju meiteni bija jāapsargā fakultātes telpas Brīvības ielā. Kādas četras vai piecas dienas sēdējām telpā ceturtajā stāvā un redzējām, ka lejā pa ielu automašīnās ved ievainotus karavīrus ar asiņainiem pārsējiem. Nevienš telefons neatbildēja. Beidzot nolēmu savu posteni atstāt.

Vācieši kā uzvarētāji soļoja cauri Rīgai...

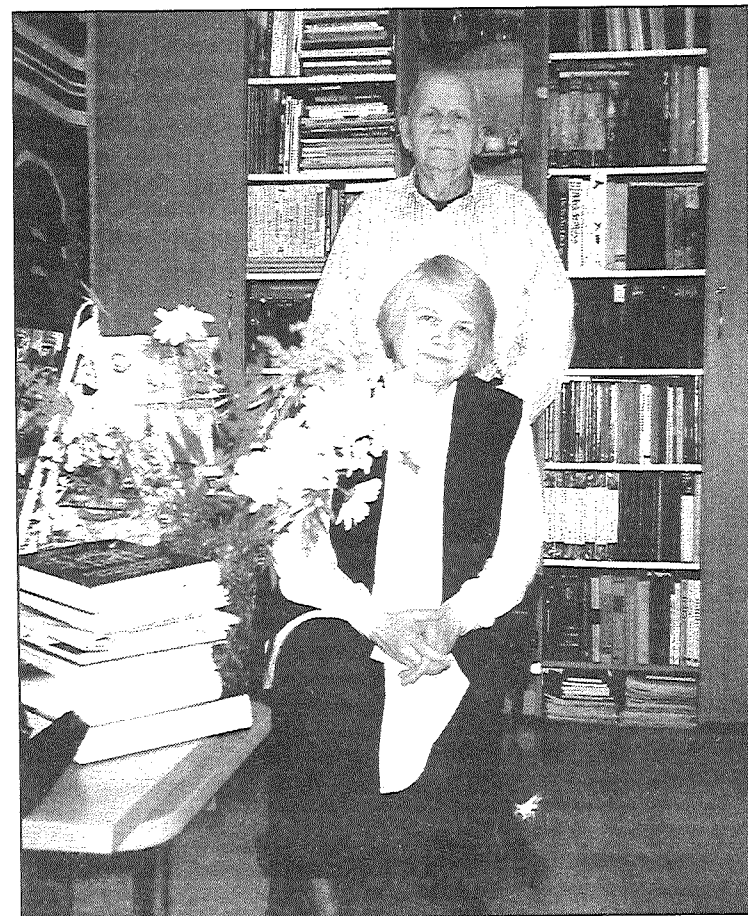
## «Staigā laimīgs»

Tiklīdz sāka kursēt vilcieni uz Daugavpili, devos dzimtenes virzienā. Tā beidzās mans pirmais kāpiens zinību kalnā. 1941. gada 27. oktobrī sāku strādāt par skolotāju Liksnā. Iemilēju šo profesiju, iemilēju bērnus un skolās aizvadīju visu savu darba mūžu.

1949. gadā absolvēju toreizējā



● Eleonora Sniegoviča-Vaivode un Antons Vaivods savā kāzū dienā Daugavpilī, 1943. gada 31. janvārī.



● Antons Vaivods ar meitu Eleonoru Terēziju 2005. gadā.

Daugavpils Skolotāju institūta latviešu valodas un literatūras fakultāti, bet 1959. gadā — Daugavpils Pedagoģiskā institūta filoloģijas fakultāti.

Mana māte mirdama vaicāja: «Vai tu, dēliņ, neesi komunisti?». Es viņai atbildēju, ka neesmu bijis un nevēlos būt komunisti. Tad viņa man teica: «Nometies ceļos, es tev došu pēdējo svētību!»

Vēl atceros, ka Aglonas ģimnāzijas skolotājs Leonards Latkovskis latviešu valodas iestājekšmenā man jautāja, kādu dzejoli es varētu noskaitīt. Atbildēju, ka Kārļa Skalbes «Vasaru». Noskaitīju, un tad viņš man novēlēja: «Staigā laimīgs!»

Tā es ar savas mātes svētību un Leonarda Latkovska novēlējumu nostāigāju laimīgi līdz mūža norietam. Bet Kārļa Skalbes dzejoli atceros vēl tagad:

*«Vasara ir klātu,  
Zied jau ceriņi.  
Ziedu sveces gaišas  
Paceļ kastāni.  
Rokas tā uz augšu  
Gribas manim celt,  
Vēlēt latvju zemei  
Ziedēt, augt un zelt.  
Liekas, pats es esmu  
Vecs un priecīgs koks.  
Lauks ir mana māja,  
Debesis — mans logs.»*

Publicēšanai sagatavoja  
L. Kirillova



## BALVU RAJONĀ

## Gatavojas svētkošanas uz Aglonu

Bērzu Romas katoļu draudzes jaunieši, gatavojoties svētkošanai uz Aglonu, tikās ar draudzes prāvestu Oļģertu Misjūnu.

Divas svētkošanas — Ginta un Evija — uz Aglonu ies jau otro reizi. Evija stāsta: «Manuprāt, svētkošanas laikā var labāk iepazīt Dievu un arī pats sevi. No svētkošanas gūvu to, ko vēlējos un, šķiet, vēl vairāk. Šis ceļš dod lielu garīgo spēku, un pozitīvās emocijas, kas pārņem ceļā, nepazūd arī pēc tam. Gribas iet atkal. Milzīgs savīļojums pārņem, kad tuvojas Aglonai un ieraugi baznīcas torņus — tās ir neapstāmas izjūtas.» Savukārt, Ginta, daloties iespaidos par svētkošanu, stāsta: «Svētkošanas man deva tuvāku saikni ar Dievu un attiecības ar tuvākajiem, iekšēju mieru. Paldies draudzes prāvestam, kurš ir ļoti atsaucīgs un palīdz īstenot ieceres.»

Bērzu draudzes pārstāvji svētkošanā šogad plāno doties 9. augustā, ceļā pavadīt trīs dienas, dienā noiet ne vairāk par 30 kilometriem. Jaunieši ik rītu piedalīsies svētajā Misē, vēltīs laiku gan lūgšanām, gan individuālam pārdomāšanai. Šis būs pirmais draudzē organizētais svētkošanas ceļojums.

Aktīvi svētkošanas ceļojumā arī Šķilbēnu pagastā. Piemēram, Kristīna uz Aglonu gājusi jau četras reizes: «Man visas iešanas reizes ir bijušas tīri priekš sirds — nepiespiesti un viegli. Ja jūtu, ka jāiet, tad eju. Eju svētkošanā, sakārtoju sevi, domāju par to, kas ir bijis un par ko būtu jāpateicas Dievam. Neskrienu svētkošanā ķeksiša dēļ. Pērn sanāca būt par

putras vēritāju — man ļoti patīka, bet nezinu, vai citiem garšo. Taču viņiem nebija izvēles,» smejas Kristīna.

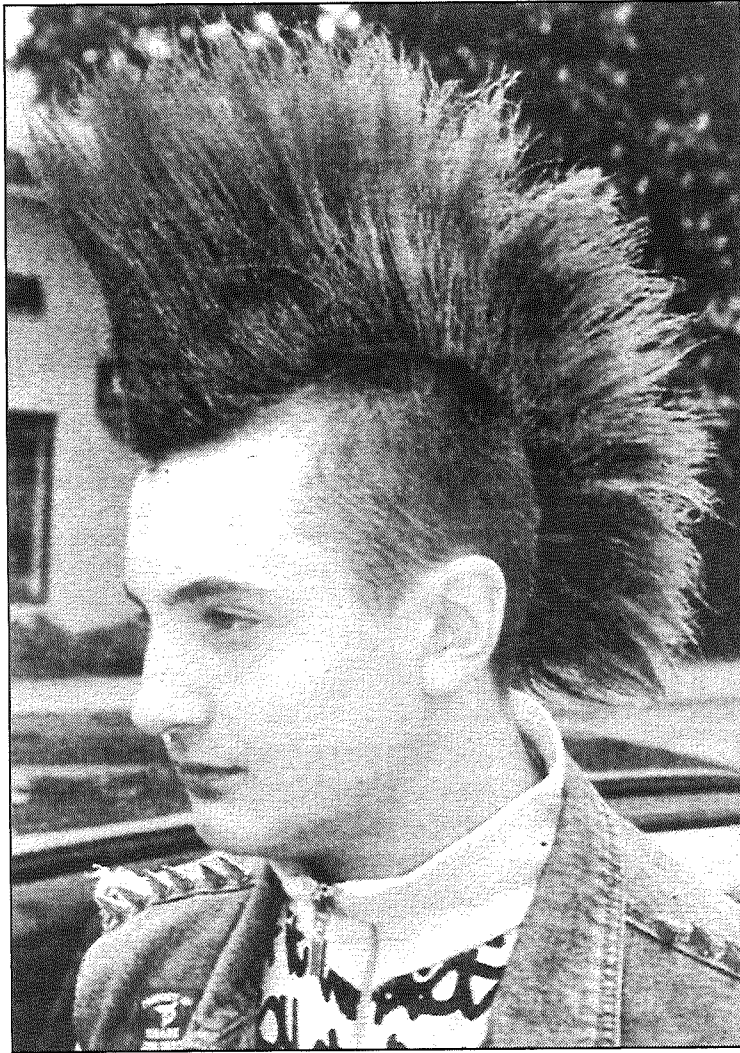
Optimismu un ticību jauniete, šķiet, mantojusi no savām vecmammām. Ar vecmammu Janīnu uz Aglonu kopā gājusi trīs reizes un apbrīnojusi viņas izturību. «Man patīk viņu pavilkt uz zoba, bet vecmamma šos jokus saprot. Mums katrā svētkošanā ir sava kompānija.» Tiem, kuri šovasar svētkošanā dosies pirmoreiz, Kristīna novēl: «Uz priekšu, jo dzīvē vajag izmēģināt visu!».

## Apkārtējo domas neuztrauc

Balvenietis Kristaps Kotāns ir aktīvs, mērķtiecīgs un radošs jauniešs, par ko liecina viņa ekstravagantais ārējais izskats. Eju pa ielu, Kristapu nevar nepamanīt — savdabīga frizūra un izkoptā stila izjūta ļauj jaunietim izcelties uz apkārtējo fona.

Ikdienā Kristaps apmeklē skolu — šogad pabeidza Balvu pilsētas ģimnāzijas 11.b klasi. Ir apritējis gads, kopš Kristaps savu izskatu mainījis līdz nepazīšanai. Jautāts, kā nonācis līdz idejai izveidot tik interesantu matu griezumumu, puisis atzīst, ka pirms dažiem gadiem pat prātā nebūtu ienācis, ka savu imidžu un stilu mainīs tik radikāli. Sākotnēji viņš bija tāds pats kā citi jaunieši, kā saka, iekļāvās *pelēkajā masā*.

Doma kaut ko pamainīt savā ārējā izskatā radās līdz ar roka un pankroka kultūru iepazīšanu, kur šāda veida frizūras ir viena no ārējā izskata pazīmēm, kas apliecina piederību subkulturai. «Man tik ļoti iepatikās šāds matu



● Jau kopš pagājušā gada augusta Kristaps var lepoties ar interesantu, krāšņu un neparastu matu sakārtojumu.

sakārtojums, ka, ilgi nedomājot, ar draugu nolēmām izveidot tādas pašas frizūras. Tiesa, draugs pirms laika no frizūras šķīrās,» stāsta Kristaps. Viņš piebilst, ka, izvēloties šādu sakārtojumu, jāreķinās, ka mati būs ļoti jākopj un par tiem jā rūpējas. «Turklāt, lai mati vienmēr būtu ideālā kārtībā un rūpīgi ievēdoti, nākas šķirties no samērā lielas naudas

summas matu lakas iegādei, ar ko tiek veidota frizūra.» Tāpat Kristaps saka, ka nav ieteicams matus ar laku veidot katru dienu, jo tas bojā matus. Parasti matus ievieido uz pāris dienām, no rīta tikai nedaudz pielabojot. Uz jautājumu, kā tad ir naktīs gulēt, vai frizūra netraucē, jauniešs atteic: «Nākas gulēt tikai uz sāniem.»

Māksla un skaistums prasa

upurus, bet kā to vērtē apkārtējie? «Cilvēki ir dažādi, tāpat kā stila izjūta. Ikdienā sastopos gan ar pozitīvām, gan negatīvām emocijām.» Kristaps saka, ka atšķirīgā izskata dēļ ir pat nācies izvēlēties dūres. Jautāts, ko par piekopto stilu saka vecāki, Kristaps saka: «Vecāki nav stāvā sajūsmā, bet tas man nav šķērslis, lai arī parasti vecāku viedokli respektēju. Ziniet, mani īpaši neuztrauc tas, ko par mani domā apkārtējie. Man vienkārši patīk!»

## Neparastā stila pirtiņa

Jāņa Zelča radošā uzņēmēja daba šogad izpaudusies jauninājumā — čukču pirtiņā, ko kopā ar draugiem pirmo reizi izmēģinājuši Jānos. Saimnieks lēš, ka šādas pirtis izmantojušas klejojošās ciltis, piemēram, Ziemeļamerikas indiāņi vai čigāni, arī mūsu senči. Ar laiku no šīs visu piršu ciltsmātes pamazām izveidojušās mums pazīstamās, mūsdienīgās pirtis.

Čukču pirts, kā to nosaucis Jānis, pamatā ir akmeņu krāvums, kas telts veidā pārklāts ar ādām. Tā kā tik lielā daudzumā zverādas Jānim tomēr nebija pieejamas, pārklājumam viņš izmantojis veikalā nopērkamu automašīnas tentu. Pirts veidotājs skaidro, ka tā atšķiras no mums ierastajām pēršanās vietām ar to, kas tur viss ir dabīgs — nav ne krāsu, ne laku, ne kādu citu ķīmisku vielu piejaukumu, kas ir neizbēgami, ceļot parastu lauku pirti. Turklāt tādu pirti arī izveidot nav grūti. Visgrūtākais ir sadabūt un savest vienkopus pietiekamu daudzumu akmeņu, kurus jāuzkarsē. Un tad tikai uzmet garu!

«Vaduguns»

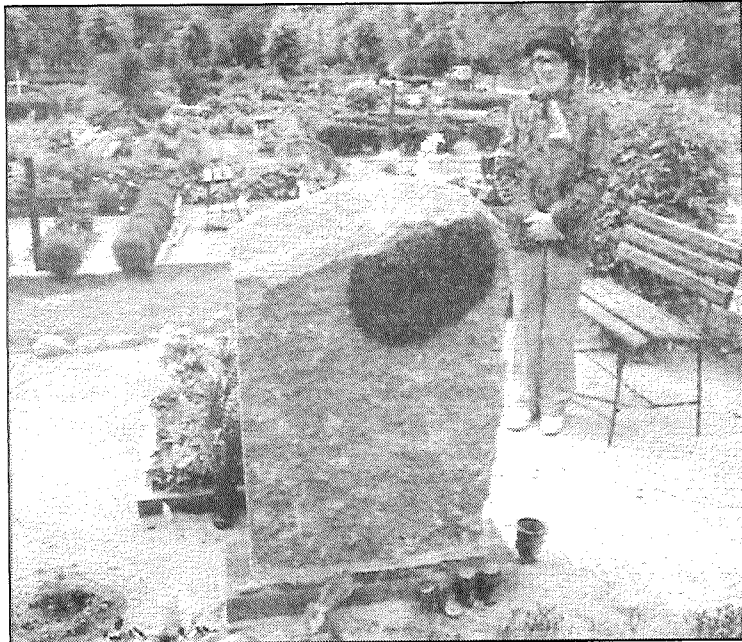
## AIZKRAUKLES RAJONĀ

## Spiets uz bitenieka kapakmens

Skrīverietī Ilgu Alksni pārsteidza un aizkustināja kāds notikums — nejaušība, sakritība vai sveiciens no vīra bitenieka, kurš jau pāris gadus atdusas kapu kalniņā. Uz viņa kapa pieminekļa bija apmeties bišu spiets. Ar redakcijas darbinieku starpniecību bites ieguva jaunas mājas skrīverieša Edgara Dzerkaļa dravā.

«Kaimiņš mani atveda pie Induļa, kādu laiku nebiju kapu apraudzījis,» stāsta skrīveriete. «Piebraucām pie kapiem, skatos — uz pieminekļa liels tumšs plankums. Piegāju tuvāk un redzu — uz akmens uzmeties bišu spiets. Biju tik pārsteigta, ka pat apraudājos.»

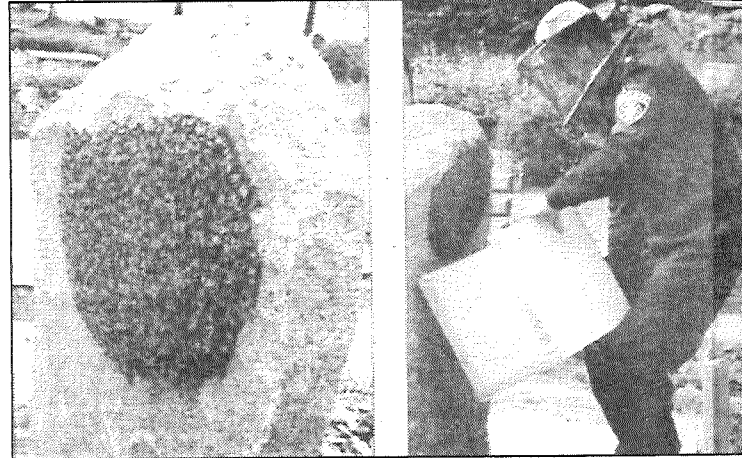
Ilga un Indulis iepazīnās skolā, abi mācījās Vecbebru tehnikumā, apguva bitenieka arodu. «Mūsu izlaidumā absolventu vidū bijām divi pāri. Pēc skolas beigšanas vīrs neklātienē studēja Fiziskās kultūras institūtā un paralēli strādāja Vecbebru tehnikumā, izaudzināja vienu izlaiduma kursu.»



Piecdesmito gadu vidū Alksņu ģimene pārcēlās uz Skrīveriem. Ilgas kundze strādāja Zemkopības institūtā, bet pēc slimības nodarbojās ar kultūras dzīves vadišanu. Kad bitenieks aizgāja aizsaulē, pēc kāda laika dravā izni-

ka arī bišu saimes.

Indulis un Ilga izaudzināja divus bērņus — dēlu un meitu. «Meita dzīvo Rīgā, tāpēc mazdēls Ugis vasaras pavadīja pie mums Skrīveros, abi ar vecotēvu tad brauca uz bišu dravu. Tā tas sā-



● «Mums dzīvē bija kā tajā dziesmā — «Silti vēji prieku silus glāsta./ Bites saldus ziedos rāmi san.../ Manās acis izlasīt tu vari —/ Kopā dzīvē jāiet tev un man», teic Ilgas kundze un lūkojas uz sava mirušā vīra kapa pieminekli, uz kura apmeties bišu spiets.

kās,» atceras Ilgas kundze. Pēc vidusskolas absolvēšanas mazdēls iestājās augstskolā, bet, saņemot, ka studijas neinteresēs, atgriezās pie savas sirdslietas — bitēm. Tad radās iespēja, un Ugis pusotru gadu strādāja par bitenieku Havaju salās. Patlaban Ugis

ir apmeties Austrālijā. «Nu jau puika tur dzīvo divarpus gadus, ierīkojis bišu dravu, laikam uz palikšanu. Nez, vai nebūs kādu dāmu «apcēlis», un pie tā visa vainīgs vecaistēvs,» smeļ Ilgas kundze.

«Staburags»





